

[Aksel Larsen.]

vi sørge for. Man lover dem, at hvis de får overskud af deres hus — og det er jo en art indtægt på grund af formue — så skal det ikke blive beskattet. Man lover midlertidige skattefradrag ved investeringer; førsteårsafskrivninger på maskiner o. lign. lover man skal blive forhøjet. Man lover, at maksimumsgrænsen for kapitalvindingsskat på aktier skal blive hævet, altså hvis de konservative får magt, som deres agitationsprogram har agt. Man fortsætter i denne retning, og når det drejer sig om at få opsparring, så siger man, at de, der vil spare op, skal skam få skattelettelser, og det skal de, der ikke sparer op, få lov til at betale. Ja, det sidste siger man ikke, men det er meningen. Ærlig talt: jeg synes, at finansministeren skulle lade være med at komme med anklager mod os, som ikke er berettigede, og hellere tænke på det gamle ord om, at man skal ikke tale om strikken i hængt mands hus.

Så er der hr. Erhard Jakobsen, ham vil jeg takke, fordi han tog ordet, naturligvis ikke fordi han gav mig karakter som en af de mest populære, eller var det den næstpopulæreste, foredragsholder — det var jo pænt af ham, samtidig med at han sagde, at der var ingen, der gad høre, hvad jeg sagde — heller ikke fordi han med prisværdig personlig beskedenhed undlod at sige, hvem der er den mest populære foredragsholder i landet, men fordi han holdt denne glødende tale om, at hvad der end skete, så ville han anbefale, at vi gik ind i fællesmarkedet, og det ville han slå for og arbejde for. Jeg takker for denne erklæring, og jeg tror, at den virkelig vil gavne, ikke dem, der kritikløst vil have os ind i fællesmarkedet, men os andre, som er betænkelige.

Endelig er der det dagsordensforslag, fru Hanne Reintoft har stillet. Da jeg hørte det blive oplæst, var min første indskydelse, at det må man da stemme imod, men mine partifæller har overbevist mig om, at det kan man simpelt hen ikke. Det er nemlig af en art — jeg skal ikke bruge stærke gloser for at karakterisere det — så tinget faktisk ikke kan være bekendt at stemme om det, og det værdigste ville såmænd være, om hele tinget svarede: stemmer ikke. Så ville det måske blive enstemmigt vedtaget med én stemme. Men ærlig talt: nu da valget er

udskrevet og denne regering har 19 dage at leve i, hvor den skal fungere som forretningsministerium, så kommer fru Hanne Reintoft og stiller et dagsordensforslag, der ikke alene er sprogligt tosset — det er dog det mindste af det — idet hun vil have, at regeringen skal løse beskæftigelsesproblemet, og derudover skal den sikre varig beskæftigelse. Jeg ved ikke, hvorfor begge dele skal gøres, men det skal de. Men det er jo en tillidserklæring til den siddende regering, og det skal vi dog ikke give den på dette tidspunkt.

J. O. Krag: Erfaren mand er jo god at gæste, også vedrørende annoncer, også vedrørende valgannoncer og folkeafstemningsannoncer. Jeg tror, vi er en del medlemmer i det høje ting, der, så længe vor politiske virksomhed vedvarer, vil erindre den misvisende, den demagogiske kampagne, der blev ført op til folkeafstemningen om jordlovene i 1963 fra konservative og venstre, og jeg tvinges til at sige: især fra de konservative. Så er det klart, at i erindring om det er det særlig interessant at høre hr. Poul Schlüter kritisere en annonce, socialdemokratiet i dag har i dagspressen. Jeg takker for den opmærksomhed, annoncen er blevet genstand for. Det er faktisk en glimrende annonce. Det er vel få gange, det er lykkedes med så få og overbevisende ord og tal at sige noget absolut rigtigt om den siddende regerings mislykkede politik. Der står, at skatterne er steget fra 29 milliarder kr. til 58 milliarder kr. Det er en fordobling af skatteudskrivningen. Jeg kan forsikre hr. Poul Schlüter og andre medlemmer af regeringsblokken om, at det føles af befolkningen som en meget stærk forøgelse af skatetrykket. Det kan man være helt overbevist om.

Jeg kan være enig med hr. Poul Schlüter i, at skal vi være meget pertentlige, havde det været mere korrekt at skrive: den samlede skatteudskrivning fordoblet. Det er det, der er meningen med det. Men selve den kendsgerning, at den samlede skatteudskrivning er fordoblet, kan hr. Poul Schlüter ikke benægte. Han forsøgte heller ikke på det. Han sagde oven i købet, at det kunne godt være, skatterne var for høje. Det vil altså sige, hr. Poul Schlüter ikke er helt enig med finansministeren, for finansministeren